

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **Z. N.**
státní příslušnost Afghánská islámská republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní
Lhoty, Vyšní Lhoty 234
zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem sídlem 702 00
Ostrava, Purkyňova 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2019 č. j. OAM-563/DS-PR-P12-2019,
ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle článku 18 odst. 1 písm. d) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je Bulharská republika. Dále bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu ve vztahu k České republice nepřipustná a řízení o ní bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno.
2. Žalobce namítal, že jeho předání do Bulharska je nepřipustné pro systémové nedostatky v bulharském azylovém systému. Odkázal na report organizace Country Report Bulgaria z února 2018, který popisuje stav k 31. 12. 2017. Žalobce uvedl, že zásadním a trvalým nedostatkem bulharského azylového řízení je nezabezpečení potřebných tlumočnicků, což brání řádnému průběhu azylového řízení. Tlumočení je v praxi zabezpečováno takřka jen ze světových jazyků, angličtiny, francouzštiny a arabštiny. Naproti tomu tlumočníci z dalších klíčových jazyků (např. farsí, dari, paštu, kurdštiny, urdu, tamilštiny, svahilštiny) jsou takřka nedosažitelní. Ve dvou procentech z 225 případů monitorovaných bulharským helsinským výborem byly azylové pohovory prováděny v jazyce, který žadatel neovládal, případně za pomoci jiného žadatele o mezinárodní ochranu. Uvedené nedostatky se nevyhýbají ani soudním řízením a ohrožují přímo žadatele jakožto osobu nemající možnost dostatečně spolehlivě hájit svá práva v soudním řízení, tudíž je porušení procesních práv žalobce v následném řízení v Bulharsku velmi pravděpodobné.
3. Namítal rovněž, že podobně je zcela nedostatečně zabezpečena právní pomoc v průběhu azylových řízení. Ani v průběhu roku 2017 totiž nedošlo k realizaci programů, které měly zabezpečit funkční poskytování právní pomoci žadatelům o mezinárodní ochranu. První finanční prostředky z programu AMIF jsou tak uvolňovány až od ledna 2019, přičemž jsou využívány pouze na pomoc zranitelným osobám mezi žadateli o mezinárodní ochranu.
4. Žalobce rovněž namítal, že zvláště závažná situace pak panuje v obecném přístupu k žadatelům o mezinárodní ochranu z Afghánistánu. Ke konci roku 2016 totiž začalo být nahlíženo na afghánské žadatele o mezinárodní ochranu jako „zjevně nedůvodné“ žadatele.
5. Žalobce rovněž poukazoval na materiální podmínky žadatelů o mezinárodní ochranu. Tvrdil, že od roku 2016 došlo k zásadnímu zhoršení materiální situace ubytovaných žadatelů. Ti již od 1. 2. 2015 kromě ubytování, stravy a základní lékařské péče, nedisponují žádnou finanční podporou. Situace ve většině národních přijímacích center zůstává velmi špatná a pod úrovní minimálních akceptovatelných standardů, nedostatečné jsou dokonce dodávky vody a základní údržba sanitačního zařízení. Žadatelům jsou poskytována pouze dvě jídla denně a základní hygienické balíčky.
6. Žalobce dále poukazoval na nepřijatelné sociální podmínky žadatelů o mezinárodní ochranu a přeplněnost středisek. Tato situace vygradovala na konci srpna roku 2016 hromadnými násilnostmi mezi afghánskými a iránskými žadateli o mezinárodní

ochranu v největším přijímacím středisku Harmanli, což vedlo k otevření prvního přijímacího střediska detenčního typu. Následné nepokoje byly řešeny využitím excesivního násilí ze strany bulharských bezpečnostních složek, zajištěním přibližně 400 afghánských žadatelů o mezinárodní ochranu a jejich umístěním do dalšího přijímacího střediska detenčního typu. Zvláště od těchto vyhrocených událostí začalo docházet k soustavné diskriminaci především mladších afghánských žadatelů, mezi něž patří i on sám, který se stal obětí fyzických útoků ze strany bulharských bezpečnostních složek.

7. Žalobce dále uvedl, že po 3 letech nulové podpory azylantů bulharská vláda sice v prosinci 2016 přijala dlouho očekávaný dekret, jenž má zajistit podporu individuálních držitelů mezinárodní ochrany v Bulharsku, jedná se ovšem o formální řešení, jehož jediným účelem je formálně vyhovět tlaku na změnu situace. Ve skutečnosti však nijak nezměnit skutečný cíl bulharské právní úpravy a praktické organizace podpory azylantů, tj. odrazení jakýchkoliv potenciálních zájemců o mezinárodní ochranu v Bulharsku. Nevůle k jakékoli snaze o usnadnění integrace žadatelů o mezinárodní ochranu vede k celkem pochopitelné ztrátě žadatelů o dokončení azylové procedury, přičemž v roce 2017 žadatelé ukončili dobrovolně azylové řízení v 77 % případů.
8. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal především na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a uvedl, že se zabýval skutečností, zda v případě Bulharska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Zdůraznil to, že na úrovni Evropské unie, ať již jejích jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Bulharsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko, požadující aby se členské státy Evropské unie zdržely transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do Bulharska, jak to učinil např. zcela jednoznačně v případě Řecka. Žalovaný poukázal na to, že žalobce ve své výpovědi uvedl, že mu bylo poskytnuto v Bulharsku ubytování v průběhu jeho azylového řízení. Žalobce nepředložil žádné důkazy, materiály, které by svědčily o systematických nedostacích v azylovém systému v Bulharsku či ve vztahu k přijímání žadatelů. Žalovaný vyslovil názor, že posoudil situaci bulharského azylového systému, vycházel ze zprávy citované v rozhodnutí ohledně azylového systému v Bulharsku. Tato zpráva popisuje průběh řízení o mezinárodní ochranu v Bulharsku, kompetentní orgány řešící azylové žádosti, právní základ azylového systému, poskytování právní pomoci žadatelům, možnosti odvolání, ubytování v azylových střediscích a dalších. Žalovaný rovněž odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu kromě jiného i na usnesení NSS č. j. 2 Azs 132/2017-25, z něhož citoval.
9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) ve znění pozdějších předpisů, v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního

stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. krajský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání.

10. Podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.
11. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
12. Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 je součástí Dublinského systému a stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států. Tento systém na jedné straně brání tomu, aby žadatelé o azyl, aby nebyli postupně vyhošťováni a nebyla jim poskytnuta ochrana, ale na druhé straně také chrání státy EU, aby nebyl azylový systém zahlcován několikanásobnými žádostmi z důvodu vyhledávání jednotlivými žadateli nejvstřícnějších přístupů ze strany členských zemí.
13. Podle článku 3 odst. 1 citovaného nařízení č. 604/2013, členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kap. III. nařízení Evropského parlamentu a Rady. Dle článku 3 odst. 2 uvedeného nařízení, pokud nemůže na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. V článku 3 odst. 2 druhého pododstavce uvedeného nařízení je uvedeno, že není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kap. III., aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
14. Podle článku 17 nařízení č. 604/2013 odchýlně od článku 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.
15. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 24. 4. 2019 byl žalobce zadržen při nelegálním pobytu v České republice. Žalobce téhož dne do protokolu o podání vysvětlení sepsaného ve smyslu § 167 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ve věci č. j. KRPM-52322-8/ČJ-2019-140022 kromě jiného uvedl, že pochází z Afghánistánu. Ze své země odešel před 2 lety do Turecka. Cestoval přes Pákistán a Írán. Z Turecka odjel do Bulharska, kde byl nějakou dobu v záchytném táboře a požádal tam o azyl. Pak cestoval do Srbska. Tam byl něco přes půl roku a žil v zařízení pro cizince. Kontaktoval tam převaděče, kterému dal 1 700 Euro a ten mu slíbil cestu do Evropy.

Ještě s jedním mužem jej pak převaděč přivedl na parkoviště nákladních vozidel a umožnil jim vstoupit do zadní části kamionu. Bylo jim řečeno, že kamion jede někam do Evropy. Měli v úmyslu dostat se do Francie. V den zadržení přes mobilní telefon zjistil, že se nenacházejí ve Francii. Rozřízli plachtu vozidla a utekli. Následně byli zadrženi policií. O azyl požádal v Bulharsku. Žalobce prezentoval zájem být co nejdříve propuštěn, aby mohl pokračovat v cestě do Francie. Spis obsahuje dokument o sdělení Interpolu Sofie o tom, že dle tamních databází žalobce 12. 12. 2018 požádal o vydání cizineckého dokladu a byl mu vydán doklad občana cizí země pod mezinárodní ochranou č. 826016327. Tento doklad byl zneplatněn 28. 1. 2019, protože žalobce opustil zařízení dočasného ubytování. V tento moment byl jeho uprchlický status zamítnut. Ze spisu se dále podává, že rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje č. j. KRPM-52322-22/ČJ-2019-140022 ze dne 26. 4. 2019 byl žalobce zajištěn podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty. Součástí spisu je rovněž protokol ze dne 15. 5. 2019 o pohovoru v rámci řízení dle Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013, tzv. Dublinského řízení. Žalobce kromě jiného uvedl, že pochází z Afghánistánu, který opustil před dvěma lety. Odjel do Pákistánu, následně přes Írán do Turecka a odtud do Bulharska. V Bulharsku mu byly odebrány otisky prstů. Pobýval tam asi 20 dnů, z toho 2 týdny strávil v zařízení pro cizince a 4 dny pobýval v Sofii v opuštěných domech, následně 2 dny cestoval z Bulharska do Srbska. Ubytovací zařízení se nacházelo v Sofii, jednalo se o detenční zařízení pro cizince. V tomto zařízení strávil 14 dnů. Nebyly tam dobré podmínky pro ubytování. Byl umístěn do pokoje, což byla velká místnost a pobývalo tam okolo 20 osob. Strava nebyla dostatečná. Zacházení ze strany policie nebylo dobré. V Bulharsku svou budoucnost neviděl dobře. Všichni odcházeli, a proto i on se rozhodl Bulharsko opustit. Dostal se do Srbska, kam nastoupil do kamionu a vystoupil v okamžiku, když vykládali z kamionu náklad. Domníval se, že kamion jede do Německa nebo do Francie. Po vyložení kamionu zjistil, že se nachází v České republice. Jeho cílovou zemí byla Francie, protože tam žije bratranec a známý. Na otázku správního orgánu, zda mu brání nějaká skutečnost vrátit se do Bulharska, uvedl, že svou budoucnost v Bulharsku viděl nejistou. Ostatní odcházeli z Bulharska směrem na západ, proto i on se rozhodl odejít. Chce vést normální poklidný život, vzdělávat se a pracovat. Je zdravý, žádné léky neužívá. Žádné lékařské ošetření nikdy nevyhledal. Ze správního spisu se rovněž podává, že 3. 5. 2019 obdržel žalovaný informaci, že Bulharská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu v souladu s článkem 18 odst. 1 písm. d) Nařízení Evropského parlamentu a Rady.

16. Součástí správního spisu je rovněž Informace OAMP ze dne 28. 1. 2019 týkající se azylového systému v Bulharsku. V této zprávě je popsán průběh řízení o mezinárodní ochranu v Bulharsku, kompetentní orgány řešící azylové žádosti, právní základ azylového systému, poskytování právní pomoci žadatelům, možnosti odvolání, právní pomoc a kontakt s nevládními organizacemi, materiální podmínky včetně hodnocení azylových středisek, údaje o počtu žádostí o mezinárodní ochranu a dublinských případů. Zpráva rovněž obsahuje odkaz na použité zdroje informací.
17. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 20. 5. 2019 č. j. OAM-563/DS-PR-P12-2019 rozhodl, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle článku 18 odst. 1

písm. d) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je Bulharská republika a dále rozhodl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu ve vztahu k České republice nepřipustná a řízení o ní podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. V odůvodnění žalovaný odkázal na příslušnou právní úpravu a po zjištění, že žalobce byl na území České republiky zadržen z důvodu jeho neoprávněného pobytu, přičemž nepožádal na území České republiky o udělení mezinárodní ochrany a současně bylo zjištěno, že o udělení mezinárodní ochrany požádal na území Bulharské republiky, která uznala svou příslušnost k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu v souladu s článkem 18 odst. 1 písm. d) Nařízení Evropského parlamentu a Rady, dovodil, že byly splněny podmínky pro postup podle článku 24 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady a současně dovodil, že podle článku 18 odst. 1 písm. d) téhož nařízení je Bulharská republika, jakožto členský stát příslušný podle tohoto nařízení, povinná přijmout zpět za podmínek stanovených v člácích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu. Současně se zabýval skutečností, zda v případě Bulharské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení a tyto neshledal. Žalovaný konstatoval, že žádným z odpovědných orgánů nebylo vydáno stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do Bulharska, jak bylo učiněno v případě Řecka. Konstatoval, že Bulharsko je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopné zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Dále uvedl, že Bulharsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží na dodržování těchto práv. Bulharsko je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Poukázal také na to, že z výpovědi žalobce vyplynulo, že mu bylo poskytnuto v Bulharsku ubytování v průběhu jeho azylového řízení a že žalobce nepředložil žádné důkazy, materiály, které by svědčily o systematických nedostacích v azylovém systému v Bulharsku či ve vztahu k přijímání žadatelů.

18. Krajský soud neprovedl žalobcem navržený důkaz dokumenty psaným v anglickém jazyce, o kterém žalobce tvrdil, že se jedná o report organizace Country report Bulgaria z února 2018, který popisuje stav k 31. 12. 2017 a odkazuje na nepřipustné podmínky bulharského azylového řízení. Tento důkaz soud považoval za nadbytečný, a to za situace, kdy žalovaný vycházel z Informace OAMP z 28. 1. 2019 týkající se azylového systému v Bulharsku, kterýžto materiál vycházel z různých relevantních zdrojů. Důvodem pro zamítnutí tohoto důkazního návrhu je rovněž okolnost, že neexistuje žádné závazné stanovisko či rozhodnutí, ať již Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, Soudního dvora Evropské unie nebo jiných orgánů nebo Evropského soudu pro lidská práva, které by státy vyzývalo k tomu, aby žadatelé o azyl do Bulharska nepřemísťovali.

19. Soud neshledal žalobní námitky žalobce důvodnými. Soud má za to, že žalovaný v rozhodnutí zkoumal podmínky azylového řízení v Bulharsku a zabýval se tím, zda v případě Bulharska neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům v podmínkách přijetí žadatelů o azyl či zda neexistuje riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Především je třeba zdůraznit, že Bulharsko je právoplatným členem Evropské unie, státní moc dodržuje právní předpisy i lidská práva, Bulharsko rovněž ratifikovalo mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a je považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, ale i ostatními státy Evropské unie. Na tomto místě soud opakuje, že na úrovni Evropské unie, a to ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva či Soudního dvora Evropské unie, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí či doporučení pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Bulharsku dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Stejně tak ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do Bulharska. Soud proto ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že Bulharsko je nutno nadále považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu a neexistují závažné důvody se domnívat, že by v uvedeném členském státě docházelo k systematickým nedostatkům v řízeních o žádostech o mezinárodní ochranu takové intenzity, které nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení dle článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. Žádné takové okolnosti netvrdil ani žalobce, když byl vyslýchán správním orgánem, přičemž obsah protokolů o výpovědích žalobce je výše citován. Žalobce, který jak plyne z jeho výpovědi, byl toliko 14 dnů v Bulharsku v zařízení dočasného ubytování, jen velmi obecně uvedl, že v zařízení v Bulharsku byl ubytován ve velké místnosti, kde bylo asi 20 osob, rovněž bez bližšího odůvodnění obecně konstatoval, že strava nebyla dostatečná a bez bližšího odůvodnění sdělil, že zacházení ze strany policie nebylo dobré. Žalobce uvedené výhrady nikdy blíže nespecifikoval a vůbec si nestěžoval ani na nedostatek právní pomoci, ani na nějaké nedostatky tlumočení při kontaktu s bulharskými úřady. Žalobce si nestěžoval ani na to, že by snad s ním bylo zacházeno odlišně oproti žadatelům o azyl pocházejících z jiných států. Ani z podkladů pro rozhodnutí neplyne tvrzení žalobce, že by v Bulharsku ke konci roku 2016 začalo být nahlíženo na afghánské žadatele o mezinárodní ochranu jako „zjevně nedůvodné“ žadatele. Z dokumentu – Informace OAMP, kterýžto byl podkladem pro rozhodnutí žalovaného, plyne, že v rámci řízení o žádosti o mezinárodní ochraně se uskutečňuje pohovor s žadatelem, během něhož žadatel má nárok na bezplatné služby tlumočnicka. Novela azylového zákona v roce 2013 zavedla povinnou právní pomoc pro všechny žadatele o mezinárodní ochranu. Obecně nejsou známy žádné překážky v přístupu právníků, zástupců nevládních organizací nebo zástupců Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky do azylových středisek. Žalobci nelze přisvědčit, že by situace v Bulharsku byla taková, že by odpovídala systémovým nedostatkům ve smyslu článku 3 odst. 2 nařízení, a tedy že by nebylo možno žalobce do Bulharska předat. Je nutno poznamenat, že samotný obecně nižší standard humanitární ochrany a životních podmínek, v nichž se žadatelé v Bulharsku nacházejí, a to ve srovnání s nejvyspělejšími a nejbohatšími zeměmi EU, v žádném případě nezakládá systémové nedostatky.

20. Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
21. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení tak, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 16.08.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně